

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

7 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2020, declarat de avocatul Cazacu Dumitru în numele inculpatului

***Bocancea Ion XXXXX**, născut la
XXXXX, originar și locuitor al mun. XXXXX, bd. Dacia,
XXXXX, ap. XXXXX, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale.*

Termenul de examinare,
instanța de fond: 01.08.2019 - 20.12.2019,
instanța de apel: 07.07.2020 - 17.11.2020,
instanța de recurs: 15.02.2021 - 07.04.2021.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 20 decembrie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Bocancea Ion a fost condamnat în baza art. 264 alin. (2) Cod penal la amendă în mărime de 1000 unități convenționale, ce constituie 50.000 lei, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Acțiunea civilă, înaintată de Lohmatov Serghei, a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța în ordinea procedurii civile.

De la Bocancea Ion s-au încasat cheltuielile judiciare în sumă de 688 lei.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpatul Bocancea I., conducând mijlocul de transport, în stare de ebrietate, a săvârșit încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere și de exploatare a mijloacelor de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății, în următoarele circumstanțe.

Așa el, la 10.01.2019, în jurul orei 06²⁰, conducând automobilul "Mercedes E 320", n/î XXXXX, aflându-se în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, fapt constatat prin procesul-verbal nr. 4903 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, din 10.01.2019, conform căruia s-a stabilit că în momentul producerii accidentului rutier, ultimul avea concentrația de alcool etilic în sânge de 0,79g/l. În timp ce se deplasa pe bd. Dacia mun. Chișinău, din direcția str. Grădina Botanică spre str. Băcioii Noi, în preajma imobilului cu nr. 58/12, nu a luat în considerație starea lucrurilor în traficul rutier ce reflectă gradul de protecție a participanților la el împotriva accidentelor și consecinței acestora, nu a ținut cont permanent de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, existența unor obstacole pe sectoarele drumului, intensitatea și nivelul de organizare a traficului rutier, fapt prin care a încălcat cerințele Regulamentului Circulației Rutiere, Anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr.357 din 13.05.2009 și anume prevederile pct. 3, în conformitate cu care, „Participanții la trafic sânt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor de semnalizare rutieră, semnalele și indicațiile agentului de circulație, condițiile tehnice ale prezentului Regulament și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acele care sânt provocate de circumstanțe iminente”, prevederile pct.10 alin.(1) lit. b), în conformitate cu care, „persoana care conduce un vehicul trebuie să posede cunoștințe și să execute cerințele prezentului regulament, precum și să posede dexteritatea necesară de a conduce în siguranță vehiculul pe drum” prevederile pct.14 lit. a) în conformitate cu care, ”Conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere ”, prevederile pct.45 alin. (1) lit. a), b) și d) și alin. (2) al aceluiași punct, potrivit cărora: „Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră. In cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului rutier”, prevederile pct. 46 lit. a) al RCR, conform căruia, ”Conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, in caz de necesitate, să reducă viteza până la limita care i-ar garanta siguranța... ”, prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) și art. 23 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 131- XVI din 07.06.2007 privind siguranța traficului rutier, potrivit căruia ” participanții la traficul rutier sânt obligați să manifeste un comportament care să asigure fluenta siguranța traficului, să nu periclitizeze siguranța unor alți participanți la trafic, să nu cauzeze prejudicii mediului înconjurător, proprietății publice sau private”, "Conducătorul de autovehicul este obligat să cunoască și să respecte Regulamentul circulației rutiere”, și ca urmare, a ieșit complet pe contrasens și s-a ciocnit cu automobilul „Ford Tranzit”, n/î XXXXX, care era condus de către Lohmatov S., care se deplasa regulamentar pe sens opus. În consecință, după impact Lohmatov S., reieșind din concluziile formulate în raportul de expertiză judiciară nr. XXXXX din 17.06.2019, s-a ales cu vătămare corporală medie sub formă de: „fractura de colit pe stânga, echimoză la nivelul peretelui anterior al abdomenului”.

Instanța a statuat că, inculpatul a recunoscut total vina și faptele descrise în rechizitoriu, solicitând ca, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, judecarea cauzei să aibă loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Ori, fapta inculpatului de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, avînd o concentrație a alcoolului în sînge ce depășea 0,5 g/l, soldată cu consecințele prevăzute la art. 264 alin. (1) Cod penal, se încadrează în latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (2) Cod penal, care prevede pedeapsă cu amendă în mărime de la 950 la 1350 unități convenționale, sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de până la 4 ani, în toate cazurile cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

La stabilirea pedepsei, instanța a luat în considerare că infracțiunea comisă face parte din categoria celor mai puțin grave, inculpatul a recunoscut vina și a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, nu are antecedente penale, careva circumstanțe agravante nu au fost stabilite, concluzionând că realizarea scopului pedepsei penale poate fi atins prin stabilirea inculpatului a unei pedepse în formă de amendă în mărime de 1000 unități convenționale, ce constituie 50.000 lei.

Totodată, instanța a reținut că partea vătămată Lohmatov S. a solicitat încasarea de la inculpat a sumei de 100.000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

În motivarea acțiunii civile a indicat că, în urma accidentului a fost internat din data de 10.01.2019 până la 21.02.2019, în secția Ortopedie și traumatologie nr. 1 cu diagnosticul fractură cominutivă acetabulului sting, traumatism habitual, avînd fracturat piciorul sting cu deplasare, și necesită artroplastie totală de șold. A fost petrecută o intervenție chirurgicală principală, unde a avut loc deschiderea, drenarea flegmonului coapsei stîngi. La data de 22.07.2019, a fost certificat și încadrat în gradul de dizabilitate seria/nr. XXXXX, cu grad de dizabilitate accentuat. Cauza a survenit în urma accidentului rutier, afecțiune generală. Aceste circumstanțe i-au cauzat nu doar pagubă materială ci și pagubă morală care se manifestă în chinurile sufletești și psihologice.

Astfel, pentru a stabili exact natura complicațiilor și cheltuielilor, pentru a elucida circumstanțele cărora ele se datorează, precum și pentru identificarea legăturii de cauzalitate dintre accidentul produs și starea de sănătate a părții vătămate la moment, este necesară administrarea de noi probe, care ar duce la tergiversarea examinării cauzei penale, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirii să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

3. Partea vătămată Lohmatov Serghei a declarat apel, solicitînd casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită inculpatului pedeapsă cu admiterea integrală a acțiunii civile.

Apelantul a invocat că, conform art. 61 alin. (1), (2) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor ce au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Necătînd la faptul că cauza penală a fost examinată în procedura simplificată, în baza art. 364¹ Cod de procedură penală și inculpatul a recunoscut vinovăția în comiterea infracțiunii integral, pedeapsa stabilită inculpatului

este una prea blândă. O circumstanță importantă care a agravat situația este aceea că Bocancea I. în momentul comiterii accidentului era în stare de ebrietate. Starea de ebrietate deseori provoacă astfel de consecințe ca accidente rutiere care prezintă pericolul pentru sănătatea publică și conviețuirea socială, pe care îl generează încălcarea regulilor de circulație rutieră, soldate cu vătămarea corporală a persoanelor. Pedepsa sub formă de amendă, care poate fi achitată în jumătate în termen de 3 zile după opinia subsemnatului nu va atinge scopul pedepsei penale, nu va reeduca și nu va corecta inculpatul.

Totodată, în instanța de fond a fost depusă acțiunea civilă, în care minuțios a fost descrisă situația actuală, suferințele în momentul producerii accidentului, cal și ulterior. La moment, are grad de dizabilitate, care se află în legătură directă cu accidentul produs. Suferințele morale sunt descrise în acțiunea civilă și suma de 100.000 lei ar fi una echitabilă pierderii capacității fizice și morale. Faptul că Bocancea I. s-a urcat la volan în stare de ebrietate și ca urmare i-a distrus automobilul, moralul, speranța la o viață plină de sănătate, bucurie și bunăstare. Deci, acțiunea civilă înaintată urmează să fie admisă integral.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2020, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Bocancea Ion recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (2) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 3 ani, conform art. 90 Cod penal, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul părții vătămate Lohmatov Serghei prejudiciul moral în mărime de 100.000 mii lei.

Celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

Instanța de apel a statuat că, prima instanța incorect a aplicat inculpatului pedeapsa sub formă de amendă, nefiind temeinice motivele invocate, ce au condus aplicarea acestei pedepse, odată ce nu s-a ținut cont de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

Instanța de fond, incorect a aplicat prevederile legale și, în conformitate cu prevederile art. 61, 75 Cod penal, nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, stabilindu-i pedeapsă sub formă de amendă, care este una prea blândă în raport cu fapta comisă și nu s-a ținut cont de urmările prejudiciabile survenite - vătămare medie a integrității corporale și sănătății.

La caz, prima instanță nu a luat în considerație că infracțiunea comisă face parte din categoria infracțiunilor, care atentează asupra securității circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport, având un pericol deosebit pentru societate, că inculpatul, fiind în stare de ebrietate alcoolică și anume conducând automobilul în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, fapt constatat prin procesul-verbal nr. 4903 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, din 10.01.2019, conform căruia s-a stabilit că în momentul producerii accidentului rutier, ultimul avea concentrația de alcool etilic în sânge de 0,79g/l, în timp ce se deplasa pe bd. Dacia mun. Chișinău nu a luat în considerație starea lucrurilor în traficul rutier ce reflectă gradul de protecție a participanților la el împotriva accidentelor și consecinței

acestora, nu a ținut cont permanent de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, existența unor obstacole pe sectoarele drumului, intensitatea și nivelul de organizare a traficului rutier, fapt prin care a încălcat cerințele Regulamentului Circulației Rutiere, și ca urmare, a ieșit complet pe contrasens și s-a ciocnit cu automobilul condus de Lohmatov S., care se deplasa regulamentar pe sens opus. În consecință, Lohmatov S., reieșind din concluziile formulate în raportul de expertiză judiciară nr. XXXXX din 17.06.2019, s-a ales cu vătămare corporală medie sub formă de fractura de colit pe stânga, echimoză la nivelul peretelui anterior al abdomenului.

Astfel, prejudiciul cauzat părții vătămate este incomensurabil, deoarece efectele care pot surveni asupra sănătății părții vătămate nu pot fi prevăzute, dar este sigur faptul că dânsul va avea de suferit în continuare, or în urma accidentului respectiv Lohmatov S. a fost încadrat în grad de dizabilitate accentuat, fapt confirmat prin Certificatul de încadrare în grad de dizabilitate seria/nr. C01076603785 eliberat de Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă a Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale.

Sanțiunea art. 264 alin. (2) Cod penal, prevede o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de la 950 la 1350 unități convenționale, sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de până la 4 ani, în toate cazurile cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Astfel, noile limite cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei inculpatului sub formă de închisoare sunt de la 3 luni la 2 ani și 8 luni.

La caz, atingerea scopului pedepsei penale este posibilă doar în cazul aplicării unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu executarea în penitenciar de tip deschis, luând în considerație cumulul circumstanțelor constatate corespunzător, că inculpatul și-a recunoscut vina pe deplin, căindu-se sincer de fapta comisă, de personalitatea inculpatului, de comportarea sa pe tot parcursul cercetării judecătorești.

Ori, infracțiunea comisă parte din categoria infracțiunilor, care atentează asupra securității circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport, având un pericol deosebit pentru societate.

Prin urmare, inculpatului urmează a-i aplica pedeapsa formă de 2 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării ei pe un termen de probațiune de 3 ani, conform art. 90 Cod penal, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Aceasta se statuează, având în vedere că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, care atentează la valoarea primordială protejată de legea penală – integritatea corporală și sănătatea persoanei, urmările prejudiciabile – vătămare medie a integrității corporale și a sănătății, faptul că la momentul producerii accidentului rutier se afla în stare de ebrietate, dar și comportamentul inculpatului până și după săvârșirea infracțiunii.

Anume această pedeapsă va atinge scopul pedepsei penale de restabilire a echității sociale, corectare și reeducare a inculpatului și prevenirea comiterii de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și din partea altor persoane.

Și-au găsit confirmare la judecarea apelului și cerințele părții vătămate în privința admiterii integrale a acțiunii civile cu dispunerea încasării din contul inculpatului a prejudiciului moral cauzat în urma comiterii infracțiunii în mărime de 100.000 lei.

Ori, partea vătămată a declara că a primit de la inculpat suma de 20.000 lei și 7000 euro pentru deteriorarea automobilului, efectuarea intervenției chirurgicale, însă nu și cu titlu de prejudiciu moral.

Totodată, instanța de fond nu s-a expus asupra acțiunii civile în partea ce ține de încasarea prejudiciului moral cauzat în urma comiterii infracțiunii în cuantum de 100.000 lei, din care considerente urmează de admis aceste pretenții, deoarece caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerație circumstanțele cauzei în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al părții vătămate.

Din materialele cauzei, se constată că în urma accidentului provocat de către Bocancea I., partea vătămată a suferit o multitudine de consecințe asupra sănătății și integrității sale corporale.

Astfel, conform concluziei raportului de expertiză judiciară (medico – legală) nr. XXXXX din 17.06.2019, la examinarea lui Lohmatov S. s-a constatat fractura acetabulului stâng, fractura de cotil stânga, echimoză la nivelul peretelui anterior al abdomenului, care au fost produse în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare corporală medie.

În conformitate cu prevederile art. 220 alin. (1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se soluționează în conformitate cu prevederile prezentului cod. Normele procedurii civile se aplică dacă ele nu contravin principiilor procesului penal și dacă normele procesului penal nu prevăd asemenea reglementări.

Potrivit art. 221 alin. (1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se înaintează în baza cererii scrise a părții civile sau a reprezentantului ei în orice moment de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătorești.

Despăgubirile pentru daune morale se disting de cele pentru daune materiale prin faptul că acestea nu se probează, ci se stabilesc de instanța de judecată prin evaluare.

În acest scop, pentru ca evaluarea să nu fie una subiectivă ori pentru a nu se ajunge la o îmbogățire fără just temei, în cazul infracțiunilor contra persoanei, este necesar să fie luate în considerare suferințele fizice și morale, care au fost cauzate prin fapta infracțională săvârșită de inculpat, precum și toate consecințele acesteia.

Astfel, acțiunea civilă înaintată de Lohmatov S. privind încasarea prejudiciului moral în sumă de 100.000 lei este întemeiată și justificată, ținând cont de faptul că prin infracțiunea săvârșită, inculpatul a determinat supunerea părții vătămate la suferințe fizice și psihice, la caz se atestă un raport direct de cauzalitate între activitatea infracțională descrisă și prejudiciul nepatrimonial suportat de partea vătămată, iar legea penală prevede expres dreptul persoanei căreia i-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acțiunile interzise de legea penală de a înainta o acțiune civilă privitor la încasarea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune. Prin prisma prevederilor art. art. 2036 alin. (1) și (2) Cod civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația

prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial.

Potrivit art. 2037 alin. (1) și (2) Cod civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate.

Instanțele judecătorești, la determinarea mărimii compensației pentru prejudiciul moral, trebuie neapărat să ia în considerație atât aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice părții vătămate, cât și datele obiective care certifică acest fapt, îndeosebi: importanța vitală a drepturilor personale nepatrimoniale și a bunurilor (viața, sănătatea, libertatea, inviolabilitatea locuinței, secretul personal și familial, onoarea, demnitatea și reputația profesională etc.); nivelul (gradul) suportării de către persoana vătămată a suferințelor psihice sau fizice (lipsirea de libertate, pricinuirea vătămării corporale, decesul persoanelor apropiate (rudelor, pierderea sau limitarea capacității de muncă etc.); felul vinovăției (intenția, imprudența) persoanei care a cauzat prejudiciul, în cazul în care pentru repararea prejudiciului moral este necesară prezența ei.

În ședința de judecată s-a dovedit cu certitudine că, inculpatul se face vinovat pentru comiterea infracțiunii incriminate, prin care a prejudiciat partea vătămată.

În această ordine de idei, nu poate fi acceptată soluția instanței de fond ca acțiunea civilă să fie admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța în ordinea procedurii civile, dat fiind că partea vătămată a suferit enorm de pe urma acțiunilor comise de către inculpat, iar încasarea prejudiciului moral în cuantumul stabilit este, inechitabilă și neproportională suferințelor psihice și fizice a părții vătămate, de impactul asupra sănătății, anume nivelul suportării suferințelor în urma vătămării corporale a acesteia, din care considerente suma de 100.000 lei este una proporțională suferințelor cauzate.

5. Avocatul Cazacu Dumitru a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul invocă că, instanța de apel neîntemeiat și nemotivat a înrăutățit situația inculpatului, or, nu s-a ținut cont că și-a recunoscut integral vina și probele administrate la faza de urmărire penală.

Astfel, instanța de apel nu a negat faptul că inculpatul de la urmărirea penală și până în prezent recunoaște în totalitate vina, se căiește sincer, se caracterizează pozitiv la locul de trai, este căsătorit și întreține un copil minor, este la prima abatere de la legea penală, a reparat benevol prejudicial cauzat, cât acuzarea a solicitat aplicarea unei pedepse sub formă de amendă.

La fel, instanța de apel nu a reținut prezența circumstanței atenuante, prevăzute de art. 76 Cod penal, repararea benevolă a pagubei pricinuite și înlăturarea daunei cauzate, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii sau la identificarea infractorilor ori recunoașterea vinovăției.

La materialele dosarului a fost anexată recipisa din 20.02.2019, scrisă personal de Lohmatov S., prin care indică că a primit 20.000 lei și 7000 euro, ca compensație morală și materială, careva pretenții către inculpat nu are.

Tot odată, instanța de apel eronat a apreciat că suma de 20.000 lei și 7000 euro a fost primită pentru deteriorarea automobilului și efectuarea intervenției chirurgicale,

însă nu și cu titlu de prejudiciu moral. Or, din recipisa menționată reiese că inculpatul a compensat cât cheltuielile materiale atât și morale.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Sub acest aspect se reține că, recursul este fondat pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, care ar fi erorile de drept concrete și esența că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, în situația în care apărarea nici nu a declarat ape, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la prescripțiile din art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care i-ar fi afectat soluția, că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, înăsprind-o la apelul părții vătămate, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 90 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu $\frac{1}{3}$ a limitelor pedepsei cu închisoare. Dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului.

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel just a concluzionat că, în cazul care inculpatul a recunoscut vina și s-a căit, dar a comis o infracțiune mai puțin gravă, în stare de ebrietate narcotică, cauzând părții vătămate vătămare corporală medie, chiar și în prezența circumstanțelor atenuante invocate de recurent, sancționarea inculpatului cu amendă reprezintă o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inequitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, fiind una echitabilă și proporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, cât și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane (*pct. 4. din decizie*).

În același timp, instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind mărimea prejudiciului moral cauzat părții vătămate în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 219 alin. (4), 220 alin. (3), 387 alin. (1) Cod de procedură penală, art. 2037 Cod civil, conform căror, la evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanța de judecată ia în considerare suferințele fizice ale victimei, etc. Hotărârea privind acțiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil. O dată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge. ***Mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată*** în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. ***Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată***, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate. ***La determinarea despăgubirii, instanța de judecată*** va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Prin urmare, instanța de apel just și întemeiat s-a pronunțat în asupra mărimii despăgubirii respective în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat, de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă părții vătămate, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, respectând proporționalitatea comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și ținând cont de particularitățile cazului.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CoEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CoEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. - 5. din decizie*),

iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Cazacu Dumitru, împotriva deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2020, în privința inculpatului Bocancea Ion XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 7 mai 2021.

Președinte
Judecători

Iurie Diaconu
Liliana Catan
Victor Boico